

פ' הרא"ש

נה:

היכא דאיתליד זיה זרעת לסוף עשרה ימים וזה הכלל מזירות מועטת קרי מקום שאין לו למנות רק ל' יום משהתחיל הזרעת עד סוף ימי מזירותו אבל במזירות מרובה כלומר כשהתחיל זרעמו היה לו למנות עדיין שלשים וא' יום או שלשים ושנים ימים למזירות וכ"ש יותר כגון מזירות בת חמשים וא' או יותר ואיתליד זיה זרעת בכ' או ודאי לא תוכל לומר דכל ימי זרעמו אינן עולים כל עיקר בדמנין הימים העוזרים מיהא יעלו לו כגון מי שנדר חמשים ושלשה ויחיצ עשרים ואיתליד זיה זרעת^א ב' וארבעה עשר^ב יום שלשה מימי זרעמו יעלו ואחד עשר לא יעלו וזריך^ג הוא למנות על ג' [עשרים] ושלשה ל' יום דבפחות לא יהיו לו גידול שעב והיינו דנקט והדר יחיצ שלשים ימים דמיר^ד:
דהא אית ציה גידול שער. זריך לומר דה"ק ועל מזירות מועטת כי האי לא תקשי לך כדאקשת מעיקרא אילימא במזירות מועטת הא צעינן גידול שיער ויספור הקודמים דהא אית ליה גידול שער: **במתיב** רמי בר חמא גזיר שהיה **טמא בספק** ל^א

אולי נטמא במת ומוחלט בספק אולי הוחלט ומיירי במיר ודאי אך הוא ספק אם נטמא במת אם לא וכן הוא ספק אם הוא מזורע מוחלט או לא. הר"ק: **אובב**^א בקדשים לאחר ששים יום. משום

דספק מזורע הוא ואסור לאכול בקדשים עד שיטרה מספק זרעמו ויציא קרבנות מזורע דמחוסר כפורים אסור לאכול בקדשים אבל משום מזירות טמא לא מיתסר בקדשים אע"ג דלריך נמי להציא קרבן משום דאין טומאה יוצאה עליו מגופו לא מיקרי מחוסר כפורים כדאמרנין צ"י ארבעה מחוסרי כפרה (כרימות י). דדוקא במי שטומאמו יוצאה מספק קרי מחוסר כפורים כיצד מר מזירות שלשים יום וציוס הראשון אינע לו ספק טומאה וספק טומאת זרעת דספק אם פרהה צו זרעת ממש אם כוהק הוא והשאלא מיהא במר דנתרפא^ב לגמרי מזה ושונה וטובל ונטהר מספק טומאת מת ד' אפי"י^ג לסוף שבעה צא לו לגלח כדין מיר טמא או כדין מזורע שנתרפא אומרים לו להמתין מלגלח עד שלשים יום [דאימאן] מיר טהור גמור אתה שלא נטמאת ומיר טהור אינו מגלח תוך שלשים אלא על הדמים בסוף שלשים יום כשגמרו מזירותו כדכתיב תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי מורו לסוף שלשים יום מגלח ומשפטי הבאת קרבנותיו מפורש לקמן בפרק שני מזירים (דף ס.ו.) שמציא צפרי מזורע שמוטה ומוטאת העוף הבאה על הספק משום ספק מיר טמא ועולת בהמה משום ספק מיר טהור [ואע"פ] שאינו יכול לגלח אלא על הדמים ה' [הא אמרינן]^ד דאם גילה על אחד מהם יצא ומתנה עליהם ועדיין אסור לאכול בקדשים דשמא מוחלט היה וטעון עוד תגלחת שנית והבאת קרבנות [כדכתיב] בפרשת מזורע והנה נרפא נגע הזרעת ולקח שתי צפרים ושחט את הנצפור האחת על מים חיים ושלח את הנצפור החיה וגלח את כל שערו וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ציוס השביעי יגלח ויחץ בשרו בנים וציוס השמיני יחץ שני כבשים אחד לעולה ואחד לאשם וכבש אחד^ה לחטאת וזה אי אפשר^ו לגלח סוף שבעה לתגלחת ראשונה כי אולי אינו מזורע אבל מיר טמא היה וזריך להתחיל ימי מזירותו שלשים יום שמר כי אותן שלשים יום שמנה לא עלו למזירותו דקרינא זיה והימים הראשונים יפלו כיוון^ז דמספקא לן במזיר טמא ו' ושלשים יום השניים הם ימי מזירות טהרה וקרינן זיה תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי מורו לסוף ששים מגלח וצחק מגלחת שניה ליכא לספוקי במזיר טמא דמספק מיר טמא נפק בתגלחת הראונה עד סוף^ח ל' יום הראשונים אבל במזיר טהור איכא לספוקי או בתגלחת ימי ספרו של מזורע ומציא עולת בהמה משום ספק מיר טהור כדי לגלח על הדמים ומתנה עליה למחרת^ט של יום תגלחתו ויציא קרבנות מזורע כדי להתירו לאכול בקדשים ומציא חטאת העוף דאילו חטאת בהמה אינו צא על הספק אך יפקיר נכסיו ויציא חטאת העוף כדין מזורע עני ואשם נמי יציא לר"ש דלמחר אשם מצי לאתנויי זיה כשלמים ולרבנן דר"ש אית להו דלאשם אינו מעכבו לאכול בקדשים ועדיין הוא אסור לשמות יין ולטמאות למתים דשמא מוחלט היה ושני תגלחיות הללו שעשה למזורע היו לגמרו ולספרו ואינו עולה לתגלחת מיר טהור^י כדאמרנין לקמן צפ"י מזירים (שס) לכך טעון עוד שני תגלחות אחד למזיר טמא ואחד למזיר טהור לסוף תשעים יגלח שלישית ובהך שלישית ליכא לספוקי במזורע כלל כי אם במזיר טהור או במזיר טמא והך תגלחת אי אפשר לגלח אלא עד סוף ל' יום הרי תשעים יום דלא מיבעיא במזירות מועטת דלריך להמתין ל' משום גידול שער אך לרב חסדא אלא אף במזירות מרובה כדפריש ואזיל משום דסבירא^י דמי זרעמו אין עולין לו כל עיקר ודלא כרב חסדא לכך זריך להמתין בתגלחת שלישית אחר תגלחת שניה כמנין ימי המזירות ו' (שעבר) אולי^{יב} מיר מזורע הוה ולא מיר טמא ולסוף תשעים כשמתגלה שלישית ליכא לספוקי במזורע כלל אלא או במזיר טהור או במזיר טמא ויציא עולת בהמה משום ספק מיר טהור וגלגה על הדמים ומוטאת העוף משום ספק מיר טמא ועדיין אסור לשמות יין ולטמא למתים דשמא מוחלט היה ומיר טמא ועלו לו שנים^{יג} תגלחיות ראשונות לזרעמו והשלשית למזיר טמא לכך זריך למנות עוד ל' למזירות טהרה לסוף ל' יגלח ויציא קרבן טהרה לצד ומתנה זיה כדמפרש לקמן צפ"י שני מזירים ומותר לשמות יין ולטמאות למתים והיינו דקתני ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ק"כ יום: **ומדרקב** הר"ם דעי"כ זריך לומר שהוא מגלח ציוס ל' שאם לא היה מגלח עד יום [שלשים ואחד] כשאר מיר א"כ הוה מגלח תגלחת שניה יום ששים ואחד וא"כ לא היה אוכל בקדשים עד יום ששים ושנים שהרי אחר תגלחת מזורע היה טובל ולא היה יכול להציא קרבנותיו עד למחר כדאמר^{יד} לעיל צפ"י שלשי (דף יח.) גלח צח' מציא קרבנותיו צח' אלא ציוס ל' מגלח ומציא אחד מג' קרבנותיו דמזיר טהור עולה או שלמים כדי לגלח על הדמים דלדאי מיר טהור היה ואע"ג דשאר מיר אינו מגלח עד שלשים ואחד יום היינו מדרבנן דמדאורייתא ציוס ל' מצי מגלח לרב מתנא משום דמקלח היום ככולו או לרב פדא דמכ"ט יום נשלם המזירות והלכך מיר זה דעדיין אינו שותה ולא מיטמא למתים לא העמידו דבריהם ואוקמה אדאורייתא ושרי ליה לגלח ציוס ל' מיהו קשה מתגלחת שלישית דאינו שותה יין ואפי' הכי^{טו} שלשים ואחד אלא נראה דמשום אכילת קדשים הקילו בשני תגלחיות ראשונות ככתחילה ציוס ל'. מהרפ"ש: ה"ג^{טז} ואכתי אינו מציא קרבנות מיר טמא צו ציוס דכיון שהוא זריך לעצול אחר התגלחת כדין מזורע שטובל אחר כל התגלחות ומיחושו^{יז} כאילו היא טבילת מיר טמא ציוס שביעי אחר^{יח} דבמזיר טמא נמי מספקא ליה דלו אינו מציא עד שמיני ולכן אינו יכול להציא קרבנות מיר טמא עד למחרת יום תגלחתו דהיינו ציוס שלשים ואחד וציוס שלשים ואחד מציא חטאת העוף כדין מיר טמא דשמא הוא טמא ולא מוחלט וימנה עוד ל' יום מיום שלשים ואחד שהציא קרבן טומאה וכדרבנן צפ"י ג' (שס) דלמחר^{יט} הביא חטאתו ציוס ל' (שס) ששים שהוא יום ל' למניינו ומגלח כדמפרש^כ ולמחרת דהיינו יום ששים ואחד מציא קרבן זרעמו חטאת העוף כמו מזורע עני ואשם עשיר הוא מפקיר נכסיו ומותר לאכול בקדשים דלשמו אינו מעכב לאכול בקדשים לרבנן ולר' שמעון דלמחר מציאין קדשים לבית הפסול מציא גם אשם ומתנה כשלמים^{כא} וזה ששנינו (וזכיה עו.) ר"ש אומר למחרת מציא אשמו ולוגו ואומר אם מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו יהא שלמים ואותו אשם טעון כפון ומתן בהונות כו' הרי למחרת ששים יום דהיינו יום ששים ואחד אוכל בקדשים דכבר גילה ז' תגלחות אס^{כב} היה מזורע כבר נטהר ומיהא תגלחת שלישית ליכא לפרושי הכי שהרי אינו טובל אחר התגלחת כיון שנעשו לו ספיקות של מזורע. וזריך לומר דודאי צ"י תגלחיות אחרונות אינו מגלח עד יום ל' ואחד ט' (מגלח ל' יום על שלשים ואחד)^{כג} שמניינו התחיל ציוס ששים ואחד ומציא עולת בהמה לגלח על הדמים וגם מציא חטאת עוף משום ספק מיר טמא כי בתגלחת ראשונה^{כד} אולי מוחלט היה ולא עלו לו למזירותו ומתחיל מניינו מיום [ששים]^{כה} ואחד ומשלים חמשים^{כו} ותשעה יום על ששים^{כז} ואחד שהן מאה ועשרים יום ומגלח ציוס קכ"א שהוא ל' ואחד יום למניינו ומציא קרבן טהרה לצד ומותר ציוס קכ"א לשמות יין ו' ומשלים^{כח}

מזירותו יוש לימן טעם דצבר דדוקא בשני תגלחיות ראשונות דאיכא לספוקי בספק מירע הקילו להיות ציוס ל' אבל בשמים אחרונות שאין עליו עוד ספק מזורע השווה לשאר מיר שמגלח ציוס שלשים ואחד ולכן קאמר ושותה זיין ומטמא למתים אחר ק"כ יום: **ותנני עצה [בר"א] במזירות מועטת דאו די לו בק"ב אבב במזירות בת שנתה אובב בקדשים לאחר שתי שנים.** כדפרישית שממתיין מלגלחראשונהעד שנה דשמא מיר טהור היה ושניה עד שתי שנים דשמא לא היה מוחלט אלא מיר טמא שלישית עד שלש שנים דשמא מוחלט היה ולא טמא מת. רביעית עד ארבע שנים דשמא מוחלט וטמא מת היה וגילח ראשונה ושניה לזרעמו שלישית למזיר טמא רביעית למזיר טהור: ה"ק

ולא תגלחת מיר טהור. 15. צ"ל דסבירא ליה. 16. צ"ל שטר דאולי. 17. צ"ל שני. 18. צ"ל ואפי"ה מגלח. 19. צ"ל הנהי"ה. 20. צ"ל מיחויו. 21. צ"ל מאחר. 22. צ"ל דלמזיר. 23. כס"א ויום. 24. צ"ל מגלח כדפרישית. 25. צ"ל בשלמים. 26. כס"א ואף אם. 27. צ"ל מגלח יום שלשים ואחד שהוא יום תשעים ואחד. 28. צ"ל בתגלחות ראשונות. 29. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 30. צ"ל עשרים. 31. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 32. צ"ל דהשלם.

בהן גדול פרק שביעי גזיר

היכא דאיתליד זיה זרעת לסוף עשרה ימים וזה הכלל מזירות מועטת קרי מקום שאין לו למנות רק ל' יום משהתחיל הזרעת עד סוף ימי מזירותו אבל במזירות מרובה כלומר כשהתחיל זרעמו היה לו למנות עדיין שלשים וא' יום או שלשים ושנים ימים למזירות וכ"ש יותר כגון מזירות בת חמשים וא' או יותר ואיתליד זיה זרעת בכ' או ודאי לא תוכל לומר דכל ימי זרעמו אינן עולים כל עיקר בדמנין הימים העוזרים מיהא יעלו לו כגון מי שנדר חמשים ושלשה ויחיצ עשרים ואיתליד זיה זרעת^א ב' וארבעה עשר^ב יום שלשה מימי זרעמו יעלו ואחד עשר לא יעלו וזריך^ג הוא למנות על ג' [עשרים] ושלשה ל' יום דבפחות לא יהיו לו גידול שעב והיינו דנקט והדר יחיצ שלשים ימים דמיר^ד:
דהא אית ציה גידול שער. זריך לומר דה"ק ועל מזירות מועטת כי האי לא תקשי לך כדאקשת מעיקרא אילימא במזירות מועטת הא צעינן גידול שיער ויספור הקודמים דהא אית ליה גידול שער: **במתיב** רמי בר חמא גזיר שהיה **טמא בספק** ומוחלט בספק ^א

אולי נטמא במת ומוחלט בספק. ^בצונטמא ^גו) בספק ציוס ראשון של מזירות וספק הוא לו אם נחלט וגרפא ציוס ראשון של מזירותו: אוכל

דספק מזורע הוא ואסור לאכול בקדשים עד שיטרה מספק זרעמו ויציא קרבנות מזורע דמחוסר כפורים אסור לאכול בקדשים אבל משום מזירות טמא לא מיתסר בקדשים אע"ג דלריך נמי להציא קרבן משום דאין טומאה יוצאה עליו מגופו לא מיקרי מחוסר כפורים כדאמרנין צפ"י ארבעה מחוסרי כפרה (כרימות י). דדוקא במי שטומאמו יוצאה מספק קרי מחוסר כפורים כיצד מר מזירות שלשים יום וציוס הראשון אינע לו ספק טומאה וספק טומאת זרעת דספק אם פרהה צו זרעת ממש אם כוהק הוא והשאלא מיהא במר דנתרפא^ב לגמרי מזה ושונה וטובל ונטהר מספק טומאת מת ד' אפי"י^ג לסוף שבעה צא לו לגלח כדין מיר טמא או כדין מזורע שנתרפא אומרים לו להמתין מלגלח עד שלשים יום [דאימאן] מיר טהור גמור אתה שלא נטמאת ומיר טהור אינו מגלח תוך שלשים אלא על הדמים בסוף שלשים יום כשגמרו מזירותו כדכתיב תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי מורו לסוף שלשים יום מגלח ומשפטי הבאת קרבנותיו מפורש לקמן בפרק שני מזירים (דף ס.ו.) שמציא צפרי מזורע שמוטה ומוטאת העוף הבאה על הספק משום ספק מיר טמא ועולת בהמה משום ספק מיר טהור [ואע"פ] שאינו יכול לגלח אלא על הדמים ה' [הא אמרינן]^ד דאם גילה על אחד מהם יצא ומתנה עליהם ועדיין אסור לאכול בקדשים דשמא מוחלט היה וטעון עוד תגלחת שנית והבאת קרבנות [כדכתיב] בפרשת מזורע והנה נרפא נגע הזרעת ולקח שתי צפרים ושחט את הנצפור האחת על מים חיים ושלח את הנצפור החיה וגלח את כל שערו וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ציוס השביעי יגלח ויחץ בשרו בנים וציוס השמיני יחץ שני כבשים אחד לעולה ואחד לאשם וכבש אחד^ה לחטאת וזה אי אפשר^ו לגלח סוף שבעה לתגלחת ראשונה כי אולי אינו מזורע אבל מיר טמא היה וזריך להתחיל ימי מזירותו שלשים יום שמר כי אותן שלשים יום שמנה לא עלו למזירותו דקרינא זיה והימים הראשונים יפלו כיוון^ז דמספקא לן במזיר טמא ו' ושלשים יום השניים הם ימי מזירות טהרה וקרינן זיה תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי מורו לסוף ששים מגלח וצחק מגלחת שניה ליכא לספוקי במזיר טמא דמספק מיר טמא נפק בתגלחת הראונה עד סוף^ח ל' יום הראשונים אבל במזיר טהור איכא לספוקי או בתגלחת ימי ספרו של מזורע ומציא עולת בהמה משום ספק מיר טהור כדי לגלח על הדמים ומתנה עליה למחרת^ט של יום תגלחתו ויציא קרבנות מזורע כדי להתירו לאכול בקדשים ומציא חטאת העוף דאילו חטאת בהמה אינו צא על הספק אך יפקיר נכסיו ויציא חטאת העוף כדין מזורע עני ואשם נמי יציא לר"ש דלמחר אשם מצי לאתנויי זיה כשלמים ולרבנן דר"ש אית להו דלאשם אינו מעכבו לאכול בקדשים ועדיין הוא אסור לשמות יין ולטמאות למתים דשמא מוחלט היה ושני תגלחיות הללו שעשה למזורע היו לגמרו ולספרו ואינו עולה לתגלחת מיר טהור^י כדאמרנין לקמן צפ"י מזירים (שס) לכך טעון עוד שני תגלחות אחד למזיר טמא ואחד למזיר טהור לסוף תשעים יגלח שלישית ובהך שלישית ליכא לספוקי במזורע כלל כי אם במזיר טהור או במזיר טמא והך תגלחת אי אפשר לגלח אלא עד סוף ל' יום הרי תשעים יום דלא מיבעיא במזירות מועטת דלריך להמתין ל' משום גידול שער אך לרב חסדא אלא אף במזירות מרובה כדפריש ואזיל משום דסבירא^י דמי זרעמו אין עולין לו כל עיקר ודלא כרב חסדא לכך זריך להמתין בתגלחת שלישית אחר תגלחת שניה כמנין ימי המזירות ו' (שעבר) אולי^{יב} מיר מזורע הוה ולא מיר טמא ולסוף תשעים כשמתגלה שלישית ליכא לספוקי במזורע כלל אלא או במזיר טהור או במזיר טמא ויציא עולת בהמה משום ספק מיר טהור וגלגה על הדמים ומוטאת העוף משום ספק מיר טמא ועדיין אסור לשמות יין ולטמא למתים דשמא מוחלט היה ומיר טמא ועלו לו שנים^{יג} תגלחיות ראשונות לזרעמו והשלשית למזיר טמא לכך זריך למנות עוד ל' למזירות טהרה לצד ומתנה זיה כדמפרש לקמן צפ"י שני מזירים ומותר לשמות יין ולטמאות למתים והיינו דקתני ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ק"כ יום: **ומדרקב** הר"ם דעי"כ זריך לומר שהוא מגלח ציוס ל' שאם לא היה מגלח עד יום [שלשים ואחד] כשאר מיר א"כ הוה מגלח תגלחת שניה יום ששים ואחד וא"כ לא היה אוכל בקדשים עד יום ששים ושנים שהרי אחר תגלחת מזורע היה טובל ולא היה יכול להציא קרבנותיו עד למחר כדאמר^{יד} לעיל צפ"י שלשי (דף יח.) גלח צח' מציא קרבנותיו צח' אלא ציוס ל' מגלח ומציא אחד מג' קרבנותיו דמזיר טהור עולה או שלמים כדי לגלח על הדמים דלדאי מיר טהור היה ואע"ג דשאר מיר אינו מגלח עד שלשים ואחד יום היינו מדרבנן דמדאורייתא ציוס ל' מצי מגלח לרב מתנא משום דמקלח היום ככולו או לרב פדא דמכ"ט יום נשלם המזירות והלכך מיר זה דעדיין אינו שותה ולא מיטמא למתים לא העמידו דבריהם ואוקמה אדאורייתא ושרי ליה לגלח ציוס ל' מיהו קשה מתגלחת שלישית דאינו שותה יין ואפי' הכי^{טו} שלשים ואחד אלא נראה דמשום אכילת קדשים הקילו בשני תגלחיות ראשונות ככתחילה ציוס ל'. מהרפ"ש: ה"ג^{טז} ואכתי אינו מציא קרבנות מיר טמא צו ציוס דכיון שהוא זריך לעצול אחר התגלחת כדין מזורע שטובל אחר כל התגלחות ומיחושו^{יז} כאילו היא טבילת מיר טמא ציוס שביעי אחר^{יח} דבמזיר טמא נמי מספקא ליה דלו אינו מציא עד שמיני ולכן אינו יכול להציא קרבנות מיר טמא עד למחרת יום תגלחתו דהיינו ציוס שלשים ואחד וציוס שלשים ואחד מציא חטאת העוף כדין מיר טמא דשמא הוא טמא ולא מוחלט וימנה עוד ל' יום מיום שלשים ואחד שהציא קרבן טומאה וכדרבנן צפ"י ג' (שס) דלמחר^{יט} הביא חטאתו ציוס ל' (שס) ששים שהוא יום ל' למניינו ומגלח כדמפרש^כ ולמחרת דהיינו יום ששים ואחד מציא קרבן זרעמו חטאת העוף כמו מזורע עני ואשם עשיר הוא מפקיר נכסיו ומותר לאכול בקדשים דלשמו אינו מעכב לאכול בקדשים לרבנן ולר' שמעון דלמחר מציאין קדשים לבית הפסול מציא גם אשם ומתנה כשלמים^{כא} וזה ששנינו (וזכיה עו.) ר"ש אומר למחרת מציא אשמו ולוגו ואומר אם מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואם לאו יהא שלמים ואותו אשם טעון כפון ומתן בהונות כו' הרי למחרת ששים יום דהיינו יום ששים ואחד אוכל בקדשים דכבר גילה ז' תגלחות אס^{כב} היה מזורע כבר נטהר ומיהא תגלחת שלישית ליכא לפרושי הכי שהרי אינו טובל אחר התגלחת כיון שנעשו לו ספיקות של מזורע. וזריך לומר דודאי צ"י תגלחיות אחרונות אינו מגלח עד יום ל' ואחד ט' (מגלח ל' יום על שלשים ואחד)^{כג} שמניינו התחיל ציוס ששים ואחד ומציא עולת בהמה לגלח על הדמים וגם מציא חטאת עוף משום ספק מיר טמא כי בתגלחת ראשונה^{כד} אולי מוחלט היה ולא עלו לו למזירותו ומתחיל מניינו מיום [ששים]^{כה} ואחד ומשלים חמשים^{כו} ותשעה יום על ששים^{כז} ואחד שהן מאה ועשרים יום ומגלח ציוס קכ"א שהוא ל' ואחד יום למניינו ומציא קרבן טהרה לצד ומותר ציוס קכ"א לשמות יין ו' ומשלים^{כח}

מזירותו יוש לימן טעם דצבר דדוקא בשני תגלחיות ראשונות דאיכא לספוקי בספק מירע הקילו להיות ציוס ל' אבל בשמים אחרונות שאין עליו עוד ספק מזורע השווה לשאר מיר שמגלח ציוס שלשים ואחד ולכן קאמר ושותה זיין ומטמא למתים אחר ק"כ יום: **ותנני עצה [בר"א] במזירות מועטת דאו די לו בק"ב אבב במזירות בת שנתה אובב בקדשים לאחר שתי שנים.** כדפרישית שממתיין מלגלחראשונהעד שנה דשמא מיר טהור היה ושניה עד שתי שנים דשמא לא היה מוחלט אלא מיר טמא שלישית עד שלש שנים דשמא מוחלט היה ולא טמא מת. רביעית עד ארבע שנים דשמא מוחלט וטמא מת היה וגילח ראשונה ושניה לזרעמו שלישית למזיר טמא רביעית למזיר טהור: ה"ק

ולא תגלחת מיר טהור. 15. צ"ל דסבירא ליה. 16. צ"ל שטר דאולי. 17. צ"ל שני. 18. צ"ל ואפי"ה מגלח. 19. צ"ל הנהי"ה. 20. צ"ל מיחויו. 21. צ"ל מאחר. 22. צ"ל דלמזיר. 23. כס"א ויום. 24. צ"ל מגלח כדפרישית. 25. צ"ל בשלמים. 26. כס"א ואף אם. 27. צ"ל מגלח יום שלשים ואחד שהוא יום תשעים ואחד. 28. צ"ל בתגלחות ראשונות. 29. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 30. צ"ל עשרים. 31. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 32. צ"ל דהשלם.

מסורת הש"ס

א) לקמן נט': ב) ר"ל צ"י תגלחת מזורע. ג) שייך לרב ט.

◄◄

נוסחת הריב"ן

א) וקמי: ב) ומוחלט בספק. ספק הוא לו אם מיר ושהאר ליתא:

◄◄

הגהות הריב"ח

א) רש"י ד"ה במזירות בת חמשים יום דיוחב עשרים ואחילידא ביה צרעת דמגלה לצרעתו וימי חלוטו אין עולין לו דאי אמרת דעולין וכו' ל' וימין דמזיר: ב) ד"ה ממזי וכו' שנטמא במת בספק:

◄◄

גליון הש"ס

תוב' ד"ה וברקדק הד"ם דכאמר לעיל בפ"ג צ"ל פירק שיש דף קמ ע"ב:

◄◄

הגהות מהר"ב

רגשוברג

א) רש"י ד"ה במזירות בת חמשים יום וכו' דיתבי עשרין דלוי אמרת וכו' הלכך אין עולין דלבתר וכו' כ"ל: ב) תוב' ד"ה (מעבר לרב) הוא מוחבי וכו' ואכרעט עשר יום מימי זרעמו ג' יעלו כ"ל: ג) בא"ד ואחד עשר וכו' וזריך וכו' על עשרים. מינת עשרים נמחק וי"צ חמשים ושלשה עוד ל' וכו' כ"ל: ד) ד"ה אוכל וכו' ונטהר מספק טומאת מת אפי'. נמחק מינת אפי' וי"צ אם לסוף וכו' עד שלשים יום דשמא מיר וכו' כ"ל: ה) בא"ד ואע"פ שהינו יכול לגלח אלא על הדמים הא אמרנין. מיבות הא אמרנין נמחקו וי"צ ואמרנין דלס וכו' כ"ל: ו) בא"ד כיון דמספקא לן במזיר טמא א"כ שלשים יום וכו' כ"ל: ז) בא"ד כמנין ימי המזירות אולי מיר וכו' כ"ל: ח) ד"ה ומדקדק הביא אשמו מונה ויום ששים וכו' למנות מגלח וכו' כ"ל: ט) בא"ד וצ"ל דודאי וכו' עד יום שלשים ואחד מגלח שלשים יום על שלשים ואחד. קן מינת מגלח במרע עד ואחד נמחק. וי"צ ומגלח יום תשעים ואחד וכו' כ"ל: י) בא"ד ציוס קכ"א לשמות יין והשלם וכו' כ"ל:

◄◄

הגהות התוספות

1. צ"ל השודפים. 2. צ"ל ארבעה עשר. צלי ואי". 3. נדצ"ל דלריך. 4. יט כאן ט"ם ונכ"ל וזה דנקט והדר יחיצ שלשים ימים דמזיר דהא אית ליה גידול שער צ"ל דה"ק וכו'. והכל דיבור אחד. 5. מינת לו נמחק. 6. צ"ל נתרפא. וכ"ה כס"י. 7. מינת אכילו נמחק. 8. צ"ל ואמרנין לעיל (דף מו.). 9. צ"ל וכבשה אחת. 10. צ"ל אי אפשר לו. 11. צ"ל ויכון. 12. צ"ל שפוק. 13. צ"ל ולמחל. 14. צ"ל לתגלחת מיר טמא וכו' ואפי"ה מגלח. 19. צ"ל הנהי"ה. 20. צ"ל מיחויו. 21. צ"ל מאחר. 22. צ"ל דלמזיר. 23. כס"א ויום. 24. צ"ל מגלח כדפרישית. 25. צ"ל בשלמים. 26. כס"א ואף אם. 27. צ"ל מגלח יום שלשים ואחד שהוא יום תשעים ואחד. 28. צ"ל בתגלחות ראשונות. 29. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 30. צ"ל עשרים. 31. צ"ל תשעים ואחד. וכ"ה כס"י. 32. צ"ל דהשלם.

שער אחר שגילח לצרעתו וקתני מתחיל ומונה מיר ואינו מבטל את הקודמים אלא על הקודמים הוא מתחיל למנות להשלמים נזירותו: במזיר בת ג' יומי איירי מתני'. והיינו נזירות מועטת דרב חסדא והכי קאמר לא שנו אלא בבזיר מועטת כלומר כשהתחילו ימי צרעתו לא נשאר לו מימי נזירותו אלא נזיר מועטת דהיינו ל' יום דאין נזיר פחות מל' יום: והדר יחב ל' יום להשלם נזירותו דהא אית ליה גידול שער ולכן דין הוא שלא יסתור הקודמים וגם אין עולה לו דבעי' גידול שער. אבל במזיר מרובה כגון מועטת כלומר כשהתחילו נהגנו ונטהר וגילח לסוף ל' יום לנגנו מסלק סליק ליה כיון שנשאר מנזירותו כדי גידול שער ולפעמים עולים מקצתן כגון אם שהה בנגנו מ' או ג' יום: נזיר שהיה טמא בספק ספק אם נטמא במת וספק אם הוא מצורע מוחלט צ"ע במסכת נגעים היכי משכחת לה ספק מוחלט דתנן (רפ"ק) [נפיה] דנגעים כל כנגיעה טהור חוץ מזה ועד אחר והנך ב' הם טמאים ודאי. ותנן נמי בההוא פיראק כל ששים יום אבל קודם לכן לא דס' מצורע הוא ועד שיביא כפרתו אסור לאכול בקדשים אבל משום ספק נזיר טמא לא מיתסר בקדשים דלא מיקרי מחוסרי כפרה ליאסר בקדשים אלא מי שטומאה יוצאת עליו מנופח כדאי פ"ד מחוסרי כפרה. כיצד נזיר ל' יום וביום הראשון אינע לו ס' טומאת מת וספק צרעת מזה ושונה וטובל ונטהר מטומאת מת בא לו לגלח כדיון נזיר טמא או כדיון מצורע שנתרפא או לו והמתן עד ל' יום דשמא נזיר טהור הוא ולא מצורע ונזיר טהור אינו מגלח אלא על הדמים דכתיב תער לא יעבור על ראשו עד מלאת ימי נזרו: ל' יום ל' יום מגלח ספק תגלחת מצורע ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור ומביא כענין כדיון תגלחת של ימי חלוטו. וחוטאת העוף הבה על הספק משום ספק נזיר ועולת בהמה משום משום ספק נזיר טהור כדי להמתין להדמים ולמחרת יום תגלחתו מביא קרבן ציוס כדי להתירו בקדשים ומביא חטאת העוף דהתגלותו מביא קרבן ציוס כיצד על הספק או יפקיר נכסיו יביא חטאת העוף כדיון מצורע עני ואשם לר"ש דאמר דמצי לאתנויי בשלמים ולרבנן דר"ש אשם אינו מעכבו לאכול בקדשים. ועדיין הוא אסור

^[1] נראה דל"ל ומתחתיו יום תגלחתו מציא חטאת העוף הנה על הספק צא לו כ"י